

ikke skal. Det vil jeg kalde hasarderet lovgivning. Derfor tror jeg ikke, at det er en farbar vej, hvis man ellers sætter lov-kvalitet så højt, som man plejer at gøre, når vi diskuterer det her i Folketingssalen.

Om vognmændene vil jeg sige, at det fuldstændig kommer an på, hvad elementerne er i den konkrete sag. Der kan da sagtens være sager, hvor det er vognmanden, der har det fulde ansvar og har presset chaufførerne f.eks. til ikke at overholde de planer, der er, og til ikke at tage hensyn til dyrene.

Men der kan også være vognmænd, der har gjort alt, som de skulle, men hvor chaufførerne måske af ren glemsomhed ikke har åbnet for vandet eller har glemt at gøre andre ting. Der kan man spørge: Er det noget, en vognmand skal bøde for, og hvor lang tid skal sådan en chauffør have lov til at blive ved med at køre uden overhovedet at tage hensyn til dyrene?

Jeg troede, at det her handlede om at forbedre dyrenes velfærd og ikke om at lave klapjagt på vognmænd. Derfor vil jeg holde fast i, at hvis den her ordning skal være effektiv og ramme dem, der ikke lever op til det ansvar, de har, det være sig vognmænd eller chauffører, må man etablere en ordning, der rammer dem, der bærer hovedansvaret. Det vil nok typisk være vognmanden, men jeg kan ikke udelukke, at det er andre i visse typer sager.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg har forstået det sådan, at justitsministeren både er enig i og har konstateret, at der er et flertal i Folketinget for, at der skal etableres en klippekortordning, og at det så er det, der bliver gjort. Hvis det står fast, synes jeg godt, at man kan acceptere ministerens synspunkt om, at det først kan blive i næste samling. Jeg synes ikke, man skal rode sig ud i hasarderet lovgivning.

Man kunne selvfølgelig have startet på det for lang tid siden, og sådan kan vi blive ved, men pointen er, at der sker noget.

Det, jeg godt vil fæstne mig en lille smule ved, er det, som også hr. Ole Glahn var inde på, nemlig at den her lovgivning vel også må tage udgangspunkt i den kendsgerning, at det er arbejdsgiverne, som har retten til at lede og fordele arbejdet. Det kunne vi sagtens diskutere at lave om på, men det opfatter jeg ikke som justitsministerens ærinde.

Men det, at man har retten til at lede og fordele arbejdet, gør vel også, at man har en ret udvidet forpligtelse i forhold til det.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til hr. Per Clausen, at det er vi to overhovedet ikke uenige om. Det, jeg blot siger, er, at jeg har hørt om nogle sager, hvor det i hvert fald har været svært for mig at forstå, at det var vognmanden, der skulle have et ansvar, men hvor det simpelt hen var chaufføren, der af den ene eller den anden årsag har fundet, at det var mere rigtigt at fravige lovgivningen.

Det kunne såmænd godt være, at det var, fordi chaufføren mente, at det dyrevelfærdsmæssigt var mere hensigtsmæssigt, at dyrene ikke stod badet i vand, men havde adgang til det, når bilen stoppede. Men det er nu engang sådan, at lovgivningen er til for at blive overholdt, og derfor skal man overholde reglerne.

Min pointe er bare, at man, når man etablerer en sådan ordning, må sikre sig, at det er de personer, der har hovedansvaret for, at dyrene lider, som skal bøde for det. Alt andet ville være urimeligt.

Jeg vil gentage synspunktet om, at det er klart, at den vognmand, der har én chauffør, har en mindre risiko for at få lukket sin virksomhed end den vognmand, der har 30 chauffører, hvis det er vognmanden, der skal bøde, hver gang chaufføren glemmer tingene eller falder i søvn, eller hvad ved jeg. Jeg synes, det ville være urimeligt, hvis man etablerede en sådan ordning.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Nu er diskussionen om det objektive arbejdsgiveransvar en omtvistet sag, også i forhold til arbejdsmiljølovgivningen, men er det ikke rigtigt, at udgangspunktet er, at i og med at arbejdsgiverne har retten til at lede og fordele arbejdet, vil arbejdsgiverne altid være ansvarlige for den måde, arbejdet bliver udført på?

Hvis vi er enige om, at det er udgangspunktet, vil jeg da ikke være fuldstændig afvisende over for at se på, om der kunne være undtagelser fra det. Men det er vigtigt, at det er udgangspunktet, for ellers ender vi jo meget hurtigt i den situation, at vi får virkelig meget cirkus med, at den ene skyder skylden på den anden.

Endelig må man også sige, at i og med at arbejdsgiverne har retten til at lede og fordele arbejdet, har de også retten til at fyre folk. Den ser